

удряме сосъ рѣце те, сж злонравіе вредително.

Никога не треба да земаме слобода да удряме плесница на сосѣдъ-тъ си; защо то плесница та най ся усѣща отъ сичко друго и произвожда единъ дудъ гнѣвъ: добронравіе то запрещава да не удряме нити на слуга. Но оногъ-зи кого то ударятъ така, ако и да го потканятъ хора та, не треба да си отврѣща; но да ся смисли че и Исуса Христа биха, и тѣрпя поголъми мъжи по страданіе то си.

VII

ЗА ОЧИ ТЕ И ПОГЛѢДИ ТЕ.

Очи те ся вѣстици те на сѣрцето; изявяватъ различни те мѣрданія; тѣ сж знакъ понѣкогашъ на онова що става въ душа та ни и това стига за да ни поткани да внимаваме на ванкашни те си работи.

Некои, иматъ очи, на кои то поглѣдъ-тъ е страшенъ, погрѣшка, която показва гнѣвъ; други пакъ ги отварятъ извънредно, и ги затварятъ, знакъ безсрамливъ: треба да отбегнуваме тыя погрѣшки.

Прости те хора глѣдатъ на самъ на тамъ безъ да ся запрѣтъ. Мудрость та и добронравіе то не го допушатъ

Колко голѣмъ жалба да имаме, треба да ся не показваме безсилни, защо то сосъ това ся правиме недостойни за християнство то.

Правило то което трѣба да вардиме заради очи те с да ги држиме доволно отворени, колко то да распознаваме нѣща та и да не ги држиме обѣржати само къмъ одного, да не мигаме чевръсто; да ся не узъртаме на самъ на тамъ. Единъ християнинъ треба много да внимава въ погледи те си, защо то безсрамливый-тъ поглѣдъ показва едно сѣрдце безсрамливо.